

Het Rijke Vlijmense Wielerleven Vlijmense vedetten

Ben Libregts (1950)

1975, Schoten(B): Ben Libregts na de overwinning. Heel België gaat mee op de foto! (part.coll.)

Het Gekke Hart

1968, Het 'dwaze' hart van Franco Bitossi is op hol geslagen. Na een minuutje langs de kant is de crisis voorbij en kan hij de wedstrijd weer vervolgen. (part.coll.)

De Italiaanse coureur Franco Bitossi werd 'l'uomo con cuore matto' (de man met het dwaze hart) genoemd. In de eind jaren zestig, begin jaren zeventig was hij een van de allerbeste wielrenners van de wereld, met overwinningen in de Ronde van Lombardije (1967 en 1970) en etappe zege's in de Tour de France en de Giro d'Italia. Hij was gevaarlijk op alle terreinen (sprint, ontsnappingen en bergop), maar had één handicap: soms sloeg zijn hart op hol (fibrilleren) en moest hij noodgedwongen 'even' aan de kant om dit weer in een normaal ritme te krijgen. Wellicht kostte dit euvel de drie-voudige Italiaanse kampioen een Wereldtitel (1972) en de overwinning in de door Jan Janssen gewonnen Tour de France (1968).

Misschien had/heeft Ben Libregts ook wel zo'n 'gek hart'. In de wielervedstrijden kwam hij altijd maar moeilijk op gang. "Een Diesel" werd er dan gezegd. En inderdaad naarmate het langer en verder werd, ging het altijd beter. Een goede eindsprint had hij evenmin, maar na lange lastige wedstrijden werd hij steeds rapper en klopte soms veel sneller geachte renners. In 1985 kreeg Ben net voor de start van de Ronde van Reek een

hartstilstand, die hij overleefde, maar die wel het einde van zijn wedstrijdcarrière als wielrenner betekende.

Kasseien, Siberisch Hout en Eeuwige Sneeuw

Vlijmen, Midden jaren 50, Pastoor van Akenstraat 16: Oma Franske Libregts controleert het materiaal van de renners. (Archief Fried Libregts)

Al op jonge leeftijd kwam Ben Libregts in aanraking met het wielrenvirus. Bij zijn oma in de Pastoor van Akenstraat leek het in de jaren zestig iedere zondag wel een huiscafé. Het was er een komen en gaan van wielrenners en aanhang. In de krantenbak lag het nog altijd ongeëvenaarde, maar helaas ter ziele gegane weekblad *Wielersport* en natuurlijk waren er ook dikwijls zijn twee fietsende ooms Fried en Schalk Verhoef (getrouwd met zijn tante Ciska).

Louis Pardoel kwam er nog een tijdje over de vloer als verkering van tante Tony en via zijn in de zesdagen als soigneur opererende oom Piet zag hij er regelmatig

bekende renners als Nico Walravens, Gerrit Schulte en Peter Post. En zo werd er nog wel eens een foto met handtekening, petje of een bidon gescoord.

Na eerst een tijdje geschaatst en ook nog aan judo gedaan te hebben, vroeg Ben Libregts in 1969 een licentie aan als nieuweling. Al in zijn vierde wedstrijd was hij dicht bij een overwinning, maar in Rijen werd hij na een solo van een vijftal kilometer op het laatste rechte eind door een ziedend peloton overstoken. Een week later was het wel raak en boekte hij in Budelschoot zijn eerste zege. Op het Kampioenschap van Brabant, dat jaar in Rosmalen verreden, behaalde hij de bronzen medaille en maakte er zo een bijna volledig Vlijmens erepodium van, want plaatsgenoot Cees van Helvoort stond als winnaar een trapje hoger.

Later dat jaar was er ook nog winst in Valkenswaard. In 1970 bleef het bij één zege in Overloon. In de klassieke Ronde van Midden-Brabant werd hij vierde. Daarna werd hij amateur, maar 1971 en 1972 werden door de (toen nog verplichte) militaire dienst verloren jaren. In 1971 was hij met een tweede plaats in Nuland nog kort bij een eerste overwinning bij de amateurs, maar deze werd hem afgesnoept door de lepe Hein Geldens, die als medevluchter nooit aan de leiding was geweest, maar uiteraard wel meesprintte toen het om de bloemen ging.

1969, BudelSchoot: Cor Wijdenis interviewt Ben Libregts na zijn eerste overwinning. (part.coll.)

Ondanks de voorgaande magere twee jaren startte hij in 1973 in het team van De Koning uit Genderen. Het werden twee overwinningen: zowel in het Belgische Kalken als in Waalwijk bereikte hij solo de eindstreep. Een jaar later werd hij opgenomen in de wielerploeg van het in Vlijmen zetelende Bossche Staalbouw. Met dit team nam hij deel aan Olympia's Tour door Nederland, maar dit werd geen succes. Het puur Nederlandse duw-, trek- en wringwerk en het waaierrijden lag Ben niet zo, en een zware verkoudheid hielp ook al niet mee. In de laatste etappe naar Amsterdam was een leuke band er teveel aan en werd hij vanwege een te grote achterstand uit koers genomen. Een maand later wint hij in Nieuwerkerken (B) zijn enige koers van dat jaar door in de sprint de latere wielersportsman Peter Jansen (PDM, Panasonic) te kloppen. Met zijn wielermaten Piet Kuijs en Bas van Lamoen stapt hij in 1975 van de Bossche

1975, Een tweede zege in Kalken (B), en als beloning een buitengewone RondeMiss ! (part.coll.)

Staalbouw over naar Batavus. Ondertussen is hij in het winterseizoen ook op de pas geopende Rotterdamse wielerved Ahoy' in training gegaan. Op de weg verlegt hij zijn jachtterrein van de bochtige Nederlandse criteria naar de wat openere Belgische omlopen, die hem veel beter liggen. Het worden drie overwinningen: Kalken, Wetteren (waar een gedeelte van het parcours van de Ronde van Vlaanderen gevolgd wordt) en Schoten.

In de sterk bezette internationale vierdaagse Ronde van Berlijn rijdt Ben in de eerste etappe met de Duitse kampioen Dieter Leitner en de Fin Kari Puisto voorop, als er een wolkbreuk losbarst. De Duitser kan amper volgen, maar wonend in Berlijn kent hij de aankomst. In de laatste kilometer neemt hij resoluut de kop, rijdt als eerste de spekgladde kasseitjes naar de aankomst op en hoort achter hem Puisto vallen. Ben kan de Fin wel ontwijken, maar moet uit de toeclips en is geklopt. Leitner hoeft niet eens te sprinten, Ben wordt balend tweede. In de vierde en laatste etappe over 220 kilometer is het verhaal bijna hetzelfde. Weer zit Ben in de kopgroep, ditmaal van zes renners. De aankomst is op de wielerved van Schöneberg. De ingang van de baan is niet zo breed en ook daar gaat het mis. Alweer een Fin, ditmaal Harry Hannus, valt en blokkeert de ingang. Het is de Hagenaar Marcel Rehorst, die profiteert en de etappe wint. Ben wordt vierde, wat een achtste plaats in het algemeen klassement oplevert. Olympia's Tour wordt evenwel opnieuw geen succes. De eerste vier etappen weet Ben zich nog aardig

1975, Olympia's Tour, Keuteberg: Eén Rus die omvalt en het halve peloton moet van de fiets. Ook Ben wordt 'te voet gesteld'. Voor hem Herman Ponsteen. (foto Ad van Kessel)

te handhaven in het wringgeweld, maar daarna rest er alleen nog maar de 'mongolenwaaier'. Wel goed voor de talenkennis, want naast plaatsgenoot Giel van der Sterren, die er ook nogal eens deel van uit maakt, bestaat de bemanning veelal uit Russen, Polen, Tsjechen en Italianen, die van het waaierrijden evenmin kaas gegeten hebben. Dit waren

overigens dikwijls niet de minste renners, want er zitten nogal wat latere Wereld- en Olympische kampioenen tussen. Uiteindelijk wordt het een zesenzestigste plaats in het

Netes purters winnen alles, maar... Hubert Liebregts in het geel !

algemeen klassement. De Belgische Ronde van de Kempen, die hij rijdt als gastrenner bij wielclub Pijnenburg, gaat hem wel weer beter af. In de proloog wordt hij derde. In de eerste rit laat hij er een vierde stek op volgen en in de tweede rit komt hij in de slotfase na een lange ontsnapping met achttien renners met David Allan op kop. De Australiër gokt alles of niets, komt niet aan de leiding en klopt Ben aan de meet met gemak. Deze krijgt echter wel de Gele Trui als leider in de algemene rangschikking. Maar het is te vroeg in de wedstrijd. Zonder sterke ploeg valt de trui niet te verdedigen, en na een dag is Ben deze dan ook weer kwijt. Na negen dagen wordt hij vierde in de eindstand van deze Ronde van de Kempen. Na in Hoogerheide op het Nederlands wegkampioenschap twaalfde te zijn geworden, doet hij in Utrecht op de Galgenwaardbaan een gooi naar de titel op de 50 kilometer. Nog voor halfkoers nemen zes renners een ronde (van 500 meter) voorsprong. Vijf renners uit de nationale baan selectie: Wil van Helvoirt, Herman Ponsteen, Gerrit Möhlmann, Gerrie van Gerwen, Gerrie

Slot en het enige niet selectielid Ben Libregts, die meteen weer in de aanval gaat en snel een grote voorsprong neemt. Op het moment, dat het er op gaat lijken, dat hij een tweede ronde zal gaan nemen, grijpt bondscoach Frans Mahn in. Hij schreeuwt de voltallige selectie naar voren, en Ben wordt teruggepakt. In de slotfase doet hij nog een verwoede poging om de titel alsnog binnen te halen, maar wordt opnieuw gecounterd. Wil van Helvoirt wint de titel, Ben wordt moegestreden zesde.

Hij sluit het jaar af met winst in een koppelkoers met Eric Waasdorp, een tweede plaats in een koppelkoers met Andre van Elten en een derde plaats in het Nederlands Kampioenschap 30 km op de Ahoy'-wielersbaan van Rotterdam.

1975, Geel (B), Ronde van de Kempen: Ben in de Gele Trui als leider in het Algemeen Klassement. Links etappewinnaar David Allen, rechts Marcel Peeters. (part.coll.)

1975, Schoten (B); Een niet-sprinter wint voor de rapste mannen!
V.l.n.r. Etienne Ilegems, Ben Libregts, Luc Rotman, Marcel Rehorst, Gerrit Pronk en Paul Clinckaert (part.coll.)

1976, Vlijmense dominantie in België: Links wint Ben Libregts voor Giel van der Sterren in Schelle, rechts is Piet Kuijs in Langdorp Ben Libregts te vlug af. (part.coll. en foto Ad van Kessel)

1976 wordt begonnen op de baan en Ben wint zowel in Rotterdam als in het sportpaleis van Antwerpen een klassementswedstrijd. Nog altijd in de kleuren van Batavus wint Ben op de weg vier koersen. Allereerst in het eigen Vlijmen, waar hij een lange solo succesvol afrondt. Vervolgens behaalt hij twee overwinningen in België. In Schelle wordt de wedstrijd onder tropische omstandigheden verreden. Samen met Giel van der Sterren, die onder een koperen hemel ook het best gedijt, wordt een ontsnapping afgesloten met zes minuten voorsprong. In de sprint is Giel kansloos. In het tegen Gent aan gelegen Destelbergen wordt gewonnen in de burgemeester Liebrechtstraat. Na in twee Belgische klassiekers tweede (Brussel – Wemmel) en derde (Hulshout) geworden te zijn, boekt hij zijn eerste klassieke overwinning in de Omloop van het Zuiden met start en finish in Vessem. Met nog veertig kilometer voor de boeg gaat Ben in hondenweer alleen op pad. Hij wordt bijgehaald door een vijftal andere coureurs en gezamenlijk gaat het naar de meet. De eindsprint verloopt tumultueus. Piet van der Kruijs komt vroeg aan de leiding, ziet Ben plotseling links naast zich komen en rijdt hem abrupt de hekken in. Nog voor Ben teruggereiden is naar het juryverhoog om protest aan te tekenen wordt hij al tot winnaar uitgeroepen.

1976, Destelbergen, winnaar in de burgemeester Liebrechtstraat ! (part.coll.)

1976, Vessem, Omloop van het Zuiden: Piet van der Kruijs juicht dan wel, maar Ben Libregts protesteert en zal even later tot winnaar worden uitgeroepen. (StadsArchief)

1976, Ronde van Denemarken: Met de Sovjets op de foto. V.l.n.r. Ben Libregts, Rinat Sharafulin, Gennadi Komnatov, John Akkermans, Aavo Pikkuus en Piet Kuijs. Drie weken later veroveren de Russen in Montreal de Olympische titel in de ploegentijdrit. (part. coll.)

de achtste etappe wordt een vierde plaats behaald. Na het wegseizoen schakelt Ben over naar de winterbaan. In sportpaleis Ahoy'wint hij twee klassementswedstrijden en wordt hij met ploegmaat Waasdorp derde in het Nederlands Kampioenschap ploegkoers (americaine). In de zesdaagse van Rotterdam wordt het koppel negende, in de zesdaagse van Maastricht elfde.

Tijdens de Rotterdamse zesdaagse wint hij nog maar eens een klassementsrit en verwijst hierbij de Italiaan Maganza en drie wereldkampioenen, Noel de Jonckheere (WK78), Walter Baumgartner (WK76) en Stan Tourné (WK77) naar de volgende plaatsen.

Het jaar 1977 wordt daverend ingezet. In het Nederlands Kampioenschap 30 km. klassement is hij ongenaakbaar. Al vroeg in de wedstrijd neemt hij een ronde voorsprong, iets wat even later ook zijn koppelgenoot Waasdorp en de uittredende kampioen Ron Smit doen. Ben blijft echter domineren en wint met grote voorsprong zijn eerste Nederlandse titel.

Ondertussen heeft hij de Batavus-ploeg verlaten en is opgenomen in het team van R&B-glas-Verhallen. Op de weg wint hij in Lieshout en Destelbergen (B) en hij wordt nogmaals Nederlands Kampioen, ditmaal met het ploegentijdritteam van w.c. De Zwaluw.

1977, Warschau: Start van de Vredeskoers (Warschau-Berlijn-Praag). Ben Libregts (katernummer 110) in het midden van het rennersveld. (part. coll.)

Vroeg in het seizoen is hij na Piet Kuijs al tweede geworden in het districtskampioenschap in Grave. Ook is hij dicht bij nog een tweede zege in een-en-hetzelfde jaar in Vlijmen. Vanwege het 25-jarig bestaan van W.C. De Zwaluw wordt er een jubileumwedstrijd georganiseerd. Helaas is Arie Versluis net wat te rap voor Ben. In plaats van Olympia's Tour rijdt hij Parijs – Roubaix, waar hij het moet opnemen tegen zo'n 350 renners, die zo

ongeveer uit alle werelddelen komen. Na 250 kilometer verovert hij een negentiende plaats. Daarna gaat het naar de Ronde van Denemarken, die volledig wordt beheerst door de Olympische ploeg van de Sowjet-Unie onder leiding van de befaamde Viktor Kapitanov. In

Winterbaanseizoen 1976-1977: De eerste Nederlandse titel voor Ben Libregts. Naast hem is Erik Waasdorp blij met de derde plaats. Rondemiss Willy Kwantes staat klaar met de medailles, terwijl bondscoach Frans Mahn applaudisseert (foto Cor Vos)

Ook staat hij aan het vertrek van de Vredeskoers (Warschau-Berlijn-Praag), de grootste etappekoers bij de amateurs en achter het IJzeren Gordijn de tegenhanger van de Tour de France. Hij behaalt een achtste en een twintigste plaats in etappen en wordt vijfennegentigste in het Eindklassement, dat volledig wordt beheerst door Oostblokrenners, voor wie dit dé koers van het jaar is. Op de winterbaan wint hij drie klassementswedstrijden alvorens voor de tweede keer Nederlands Kampioen te worden op de 30 km. Ben is opnieuw ongenaakbaar, en declassert in feite zijn tegenstanders. De nummers twee en drie worden op een ronde achterstand gezet, alle anderen eindigen op twee ronden of meer.

1977, Rotterdam, Sportpaleis Ahoy': In de Belgische Kampioenstrui (!!!) klopt Ben in de zesdaagse van Rotterdam maar liefst drie wereldkampioenen. (foto Cor Vos)

1978, Rotterdam, koppelkoers Sportpaleis Ahoy': Ben in aflossing met koppelgenoot Eric Geserick. (foto Cor Vos)

In het Nederlands Kampioenschap koppelkoers lijkt hij met ploegmaat Eric Geserick op weg naar de titel, maar zijn koppelgenoot stort op het einde van de wedstrijd volledig in en met een vierde plaats wordt niet eens het podium gehaald. Na de goede start van 1978 met het behalen van het Nederlands kampioenschap 30 km. lukt het Ben niet in 1978 op de weg een koers te winnen. Het blijft bij drie tweede plaatsen in Scheveningen, Orthen en in de klassieke Ronde van de Achterhoek (nu G.P. WielerRevue). Daarnaast behaalt hij tal van ereplaatsen in klassiekers: derde in de Omloop van de Haarlemmermeer, vijfde in de

Winterbaan seizoen 1977-1978 : Ben Libregts prolongeert zijn Nederlandse titel op het onderdeel 30 km. klassementswedstrijd. Links: Kussen voor de winnaar van RondeMiss Mini Brinkhoff. Rechts de medaillewinnaars, v.l.n.r. Ton Vrolijk (2de), Ben Libregts en Bonnie Maas (3de). (foto's Cor Vos)

1978 Vuelta d'Ampurdan (Esp): Ben passeert het museum van Salvador Dali op weg naar de start in Figueras. Een dag eerder dook de meesterschilder op bij de aankomst van de etappe. Op zoek naar inspiratie voor een van zijn surrealistische werken? (part.coll.)

1982, Grand Prix Suisse de la Route (Ronde van Zwitserland): In Zermatt onder de spits van de Matterhorn is het team van De Zwaluw klaar voor de start. V.l.n.r. Arnold van Hooft, Ben Libregts, Lambert Toebak (masseur), Jo Verhallen (mecanicien), Bart van Lamoen (ploegleider), Walter Boom en Gerrit van de Putten. (part.coll.)

klassementskampioenschap meer als een bijnummer en kiest tenslotte louter achtervolgers voor het WK-team. Hierna zegt Ben het wielrennen op de baan in de winter vaarwel en legt zich weer toe op de weg, waar hij in 1979 wint hij in Temse (B) en Kontich (B). Op het Nederlands Kampioenschap op de baan van het Olympisch stadion in Amsterdam wordt hij zesde en in de klassieker Enschede – Münster is er een negende plaats. In de beslissende fase van zijn favoriete wedstrijd Parijs-Roubaix is hij een van de renners in een kopgroep van negen. Helaas, bij het oprijden van een van de laatste kasseistroken wordt er voor hem gevallen. Ben kukelt er over heen, rijdt even later ook nog lek en moet het tenslotte doen met een zeventiende plaats. In het najaar behaalt hij zijn vierde nationale titel, want in Dronten wint hij met het tijddritteam van De Zwaluw het Algemeen Nederlands Clubkampioenschap. Een paar weken later wordt ook

Kersenronde, achtste in Rondon Berlijn, negende in Parijs – Roubaix en tiende in Enschede – Münster. In Spanje wordt hij nog derde in een etappe in de Ronde van Ampurdan. Hier duikt na de etappe naar Figueras de grote surrealistische schilder Salvador Dali op, misschien wel op zoek naar inspiratie voor een volgend meesterwerk. Een grote teleurstelling dat jaar is echter, dat hij

1981, Roubaix: Na een 19de, 9de en 17de plaats, ditmaal een 21ste stek in Parijs-Roubaix. Ben Libregts hier na de wedstrijd voor het stadion in Roubaix. (part.coll.)

ondanks zijn twee opeenvolgende Nederlandse titels op de baan niet wordt uitgezonden naar het Wereldkampioenschap in München. Hij zit wel een tijdlang bij de nationale baanselectie, maar bondscoach Frans Mahn ziet het

1979, Temse (B) (part.coll.)

nog met een mixed team van w.c. De Zwaluw en het Haagse de Spartaan de ploegentijdrit in de Vuelta d'Ampurdan gewonnen. Ben behaalt geen overwinningen in 1980, hij moet het doen met ereplaatsen. In de vierde etappe van de Ronde van Berlijn wordt hij vierde, in Enschede-Münster zesde.

In 1981 wordt hij clubkampioen van w.c. de Zwaluw en met De Zwaluw wint hij in Rucphen ook de ploegentijdrit in de strijd om het Nederlands Kampioenschap voor gesponsorde clubs. Naast vier tweede plaatsen behaalt hij nog een eenentwintigste plaats in Parijs-Roubaix.

In 1982 is er nog een vierde stek in de Omloop van het Zuiden en deelname aan de Ronde van Zwitserland, in 1983 wordt hij vierde in de Omloop van het Kempisch Plateau in As.

In de laatste jaren van zijn wielercarrière kreeg Ben een grote terugval in prestaties. Diverse doktersonderzoeken leverden niets op. Maar in 1985 krijgt hij voor aanvang van de Ronde van Reek een hartstilstand. Dit betekent het einde van zijn reële actieve wielercarrière. Na geopereerd te zijn (bypass) rijdt hij later dat jaar verrassend genoeg nog mee met w.c. Gerrit Schulte in het Nederlands ClubKampioenschap in Dronten, waar een 34ste plaats wordt behaald.

1986, Elfstedentocht. Met Bas van Lamoen (links) en Arnold van Hooft (rechts) op de Zwette bij de tent van korfbalvereniging WWC uit Mantgum. (part.coll.)

In 1991 en 1992 neemt hij nog deel aan het veteranen wereldkampioenschap in St. Johann (Oostenrijk), waar hij respectievelijk 29ste en 11de wordt. In 1985 en 1997 rijdt hij de Elfstedentocht en behaalt beide keren het Elfstedenkruisje.

Tot aan zijn tweede hartstilstand in 2011 zocht hij ieder jaar met wielermaat Arnold van Hooft en Lambert Toebak een week de bergen

in Frankrijk of Italië op om daar rond te toeren. Onder toezicht van een ICD (draagbare defibrillator) doet Ben het tegenwoordig wat rustiger aan, maar zit hij nog wel bijna dagelijks in het zadel voor een rondje langs Maas, Waal of duinen.

Hartaanval renner voor ronde Reek

Toestand Libregts kritiek

8 APRIL 1985

(Van onze sportredactie)

NIJMEGEN – De Vlijmen- se wielrenner Bennie Libregts is gisteren in kritieke toestand in het Nijmeegse Radboud-ziekenhuis opgenomen nadat hij kort voor de start van de Ronde van Reek door een acute hartritme- stoornis was getroffen. Gisteravond was de 34-jarige amateur nog altijd buiten kennis nadat hij op de intensive-care-afdeling van het hospitaal door een nieuwe hartaanval was getroffen.

Bij het inrijden voor de amateurronde viel Libregts gistermiddag plotseling van de fiets. De op de plaats van het onheil aanwezige verzor- gers Ton en Sief van Engelen en Cor van Wanrooy pasten meteen mond-op-mond-bea- deming en hartmassage toe. In een ziekenwagen werd het hart van de Vlijmenaar ver- volgens geactiveerd met twee schokken.

Libregts, getrouwd en va- der van een kind, was al amateur sinds 1971. Hij werd eenmaal Nederlands ama- teurkampioen puntenkoers op de baan.

1978, Publiciteitsfoto van Ben Libregts voor het team van R&B Glas – Verhallen.

2010, Voor het kerkje van de Madonna del Ghisallo (755 mtr) bij de busten van Gino Bartali en Fausto Coppi.

Bronnen :

- Stadsarchief 's-Hertogenbosch, Brabants Dagblad
- Wielersport.
- WIELERREVUE.
- WIELEREXPRESS 1990, Jan Zomer
- Foto's Remi, België
- Foto's Cor Vos.
- www.dewielersite.nl
- Foto's Ad van Kessel.
- www.halloheusden.nl , de idealistische renner 1 en 2:

<http://www.halloheusden.nl/welkom-op-halloheusdennl/632-de-idealistische-renner-deel-1>

<http://www.halloheusden.nl/welkom-op-halloheusdennl/633-de-idealistische-renner-deel-2>

Als hommage aan de echte Belgische wielersupporter, hierbij een afbeelding van fotograaf Remi, zonder wie dit verhaal heel wat minder foto's gehad zou hebben. Op de foto verder, v.l.n.r. zittend Piet Hobo en staand Piet Kuijs en Ben Libregts. Moerbeke-Waas 1975. (part. coll.)

© 2013, Sten & Ben Libregts.

2010, met zoon Sten op de Col d'Ornon (1371 mtr.), en tussen de eeuwige sneeuw op de Timmelsjoch (Passo Rombo)(2509 mtr.) (part.coll.)